

och styrkare i förnämnde sak, vars namn han ock lät presentera och uppenbarliga utropa för konungen, begärandes på hans k[onungslige] ed, som han gjorde, när han kröntes, att han skulle göra för guds skuld och rättvisona, [att] kyrkio[n och] honom måtte ske fyllest för den orätt och skada dem vart gjort mångalunda. Vem konungen så svarade: Herre ärkebiskop. Lyster eder icke hava framgång i denne sak med sämja och förliknelse, där efter som gode män kunna ransaka, eller velen I det allenast med lagen bepröva? Vilken som innerliga bad, att de som där vore närvarandes skulle arresteras, och var och en göra honom fyllest i allahanda måtto, vilket han ock för[värvade] (o: utverkade) av konungen, icke emotståndande att sådan sak var på ärkebiskopens vägnar i Rom tillföre främjad. Men konungen ville icke, att förbenämnde sak skulle i Rom främjas eller ändas. Då böd han ärkebiskopen, att sådan sak skulle ransakas här i riket, lovandes att honom skulle ske fyllest för hans skada och orätt i allahanda måtto. Åt (o: med) vilket ärkebiskopen lät sig nöja.

På det sista därefter bleve där framtagne någre brev för konungen och läsne, vilket vi icke aktade till [var] punkt [vad] de hade innebära. Men vi kunde sedan gissa efter konungens spörsmål, att denna (o: dessa) breven lydde emot andelige herrar och ädele män, som då när voro och hade förnämnde brev förseglat. Och det första spörsmålet var till biskopen till Linköping, om han hade sådane brev beseglat. Vilken där till svarade ja, men han ville förvara sig för tillkommande fall och skottsmål. Då bekände han sig hava gjort en protestation, och blev hans ursakelse (o: ursäkt) och protestation framhettad och uppenbarliga läsen. Där näst efter blev var och en av biskoparne och riksens råd ett sådant spörsmål föregivet, var vid sin stat(um), och var lade vinning om att göra sin ursäkt och uppenbara sin rättvisa i det ärendet. Varföre efter mångehanda, som dem blev föregivet, ibland tvedräktigom — och dem hade mångom ärende före att giva — då bekännes vi med gud, att vi icke aktade vad där sammastädes blev sagt eller handlat, fördenskund att det tycktes intet gälla oss uppå, utan vi ginge och talade oss emellan om det [portarne] vore [bestängde] och så många män var [där] i deras vånda, varföre vi ock lade vår vinning om, huru vi skulle kunna komma där ut, fördenskund att vi vore en part ganska mycket förfärade för sådan sak.

Därnäst en liten stund gick konungen ut och rådet blev sittandes att ransaka och ända allahanda saker allt intill mörkan kväll. Sedan bleve ljusen inhemtade, och likavisst som Judas Iscariot ville gripa Christum och förråda [honom], så